

סיפור הלידה שלי ...

ברשותכם אתחיל אותו מהיום של ההחזרה דווקא,

אני זוכרת אותי ואת האמא המיועדת עומדות יד ביד ואני אומרת לה..את יודעת שיהיו

לך תאומים ? אם מכניסים שני עוברים ..אצלי זה נכנס שניים, יוצא שניים (הרי גם

לי יש תאומים).

והיא מגמגמת ..לא , הוא אמר שזה להגביר סיכויים ..מה פתאום, זה לא תמיד ככה.

כבר בבטא ידעתי.

והנה הגיע יום הניתוח (בגלל שזה הריון תאומים שני והראשון היה בקיסרי אז גם

הפעם זה היה חייב להיות קיסרי ) שבוע 4+37, תאומות, מגיעים לבית חולים בשבע

וחצי בבוקר לניתוח שאמור להיות ב 11 .

נפלאות אוגוסט הנפלא ..המון לידות חירום וכל שעה דוחים אותנו. אנחנו מחכים

כולנו מרוטים, מתוחים, מנסים לעודד אחד את השני ולשמור על קור רוח . בשעה שתיים

מכניסים אותי לחדר ניתוח..סוף סוף !!

הכל קורה ככ מהר ..וציק צק אני כבר על השולחן, שמים לידי 2 כסאות .

יש ! זה אומר שאישרו לנו שגם בעלי ייכנס .

בעלי והאמא המיועדת נכנסים מתיישבים לידי.

האמא נראית כאילו עוד רגע מתעלפת ..אני מנסה להרגיע אותה . ובעלי כל הזמן מלטף

לי את היד .

מתחילים בניתוח דממה מטורפת.

ואני מתחילה לחשוב ..כמה עדינות הידיים של בעלי . ואז אני קולטת שזו היא שמלטפת

אותי כל הזמן חחח . אז אני לוחצת לה את היד , ובאותו רגע מרגישה לחץ שאני כבר

מכירה ..אני אומרת לה אחת בחוץ בהתרגשות ! לא עוברת שניה ...בכי .

ושתינו מתחילות לבכות בהיסטריה. כל הצוות צועק ומתרגש ..איזה יפה !

שתי דקות אחכ ..עוד בכי ..בעיקר של האמא

דקה אחרי כבר אחת הייתה עליה . נסיכה אמיתית .

אני אומרת לה ..את קולטת ?? והיא מנשקת לי את היד ..לא , אי אפשר לקלוט.

ואז מביאים לה את השנייה...היא לא ככ יודעת מה לעשות, אז בעלי לוקח אותה והיא

מנשקת אותה .

ואני מסתכלת עליו ואומרת לו ..אתה קולט מה עשינו !?

הוא עונה לי ...לא, אי אפשר לקלוט.

צודקים.